

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Elena Rimulaitienė **RG-50.473*0234**

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Laba diena, pirmiausia norėjau paprašyti, kad prisistatytumėte. Koks jūsų vardas ir pavardė?

Elena Rimulaitienė: Elena Rimulaitienė.

Alicija Žukauskaitė: Kuriais metais esate gimusi?

Elena Rimulaitienė: 1926.

Alicija Žukauskaitė: Ir kur?

Elena Rimulaitienė: Tytuvėnuose.

Alicija Žukauskaitė: Kai mes buvome pas jus atvažiavę prieš keletą mėnesių, jūs pasakojote savo prisiminimus apie tai, kas vyko Tytuvėnuose Antro pasaulinio karo metais. Tam tarpe ir apie žydų likimą. Dabar mes sugrįžom, kad jūsų prisiminimus užrašytumėm. Tai aš suprantu, kad tuo laiku jūs gyvenote Tytuvėnuose.

Elena Rimulaitienė: Tytuvėnuose.

Alicija Žukauskaitė: Tai papasakokite, ką jūs matėt.

Elena Rimulaitienė: Kai užėjo vokiečiai, žydų šventyklą išardė. Sukrovė, padarė tokią laužą iš jų šventenybių, žydus surinkę, kiek nutvėrę, rankas turėjo susidėt, ir varė juos aplink tą degantį laužą, kur jų tos šventenybės degė. Tai tą mačiau. Žinojom, kad juos šaudys. Kliuvo ir lietuviams. Baugu buvo lįsti ten, kur... Paskui mačiau, kaip gydytoją... Chveidenas, jis ir gyveno tam name, toks didelis senas namas, labai puikus buvo gydytojas.

Stovėjome mes eilėje prie parduotuvės. Mes buvom jauni, nevedę. Tai tas Mockus ir Nekrašas jį varė ryte. Mes prie duonos stovėjom, tai anksti buvo. Jis striukę tokią užsimetęs, atsisagstęs, cigaretę čia užsidega, čia numeta. Ir mums kilo įtarimas, kad jį varo kažkur nužudyti. Įsispyręs tik į šlepetes. Varė link miškų Šiaulių-Kelmės kryptimi. Mes sekėm iš paskos, vaikų būrys, paauglių. Kai pamatėm, kad pasuko į mišką, tai supratom, kad nušaus. Ir mes grįžom atgal. Miške tas kapelis jo yra. Tai tiek ir žinom. Paskui kitus šaudė. Sakė, moterys su vaikais krito į duobę gyvi tiesiog. Gyvus palaidojo. O vyrai buvo kažkur arčiau geležinkelio stoties. Tai mes su teta vaikščiojom vieną kartą, ar mes ten grybavom, ar mes ten uogavom, teta sako, einam, ką aš tau parodysiu. Tai paskutinį, matyt, kai nušovė, neužkasė gerai, koja lauke išlindus, tie pirštai tokie geltoni, tas nykštys toks nuėstas kažkokių žvėrių. Man taip pasidarė baisu, aš šaukt pradėjau, teta, nerodyk man. Aš valgyt negalėjau kelias dienas parėjus. Kiek žinom, daugiausia lietuviai juos žudė, jų turtus nešė. Pas mus žydas išliko; jis darbe buvo, jo giminę visą iššaudė. Tai Juozas Senzulis. Dabar jis miręs, sūnus iš Izraelio buvo atvažiavęs. Tai toks va ryšys. Mums buvo be galo geri žydai, mes sunkiai gyvenom Smetonos laikais, tai mamai bargan duodavo maistą, viską, skolon. Sugyvenom gerai. Tai mes tą Senzulį pralaikėm. Grįžo į namus, ir visa jau buvo iššaudyta šeimyna. Ir Velykas švėsdavom kartu, ir paverkdavo, visko buvo. O daugiau ką aš galiu prisimint? Nežinau.

Alicija Žukauskaitė: Grįžkim prie to laužo epizodo. Jūs sakėt, kad žydai buvo verčiami bėgti aplink laužą.

Elena Rimulaitienė: Jie ne bėgo, o ėjo. Rankos ant užpakalio. Ratu ėjo aplink tą laužą.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie turėjo sakyti kokius nors žodžius?

Elena Rimulaitienė: Mes taip iš tolo ant gatvės stovėjom, nepastebėjom.

Alicija Žukauskaitė: Ar tai buvo vyrai, ar moterys?

Elena Rimulaitienė: Man atrodo, kad daugiausia vyrai.

Alicija Žukauskaitė: Jūs sakot, sugriovė sinagogą.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

Elena Rimulaitienė: Išplėšė, išplėšė. Ji buvo ant kranto prūdo, tokia vasarinė sinagoga. O kita buvo žieminė. Išplėšė visas jų šventenybes.

Alicija Žukauskaitė: Tas laužas didelis išėjo?

Elena Rimulaitienė: Nemažas, gal jie dar ten malkų pridėjo. Buvo baisu žiūrėti ir skaudu. Sunku apsaityti, ir dabar dar baisu prisimint.

Alicija Žukauskaitė: Kas buvo tie, kurie varė juos apie tą laužą?

Elena Rimulaitienė: Šito nežinau. Ten prie prūdo buvo toks mažas policininkų namelis. Gal ten tie budėtojai? Sunku buvo matyt, baisu mums pasidarė, kai mes pamatėm. Mes pamatėm, kai tas laužas jau buvo uždegtas. Kas plėšė sinagogą, nešė, mes nematėm.

Alicija Žukauskaitė: Bet buvo žmonės, kurie juos varė eiti ratu?

Elena Rimulaitienė: Žinoma, kad buvo.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie buvo civiliai, ar jie buvo kariškai apsirengę?

Elena Rimulaitienė: Tai turbūt civiliai, gal koks vienas policininkas ir buvo. Taigi lietuviai viską darė ten. Baisūs žmonės buvo, kurie plėšė, nešė po to jų visą tą turtą.

Ar jūs pažinojote tuos lietuvius?

Elena Rimulaitienė: Žinojome, kad tas Mockus, kuris kaimynystėj gyveno, ir tas Nekrašas, tai mes žinojom, kad jie žydšaudžiai buvo.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie buvo su uniformom ar be?

Elena Rimulaitienė: Mockus buvo, kaip tada vadinosi, policija, tai jis su uniforma. Jis nešiodavo uniformą, bet tuo atveju, kai varė gydytoją, tai negaliu pasakyt. Ir žinojom, kad prašė, kad paleistų jį, bet jie nepaleido nė už jokių pinigų jo.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs girdėjote, kaip jis prašė paleisti?

Elena Rimulaitienė: Negirdėjom. Žmonės taip kalbėjo. Mes tik palydėjom iki miško...

Visa jo tokia fizionomija, - atsisagstęs, užsidega cigaretę ir vėl išmeta, ir vėl dega kitą, ir su šlepetėm, ėjo labai susijaudinęs, išsigandęs, žinojo, kad ant mirties eina.

Alicija Žukauskaitė: O jūs iš kur žinojot, kad kai pasuko į miškelį, kad čia mirtis?

Elena Rimulaitienė: Kad visus ten šaudė. Ir moteris su vaikais ten toliau, vyrus dar toliau. Senzulio broliukas čia yra nušautas prie girininkijos miške.

Alicija Žukauskaitė: Kaip tas miškas vadinasi?

Elena Rimulaitienė: Čia netoli, sukantisį Kelmę, prasideda.

Alicija Žukauskaitė: Ar jis pavadinimą turi?

Elena Rimulaitienė: Aš nežinau... Jei į Kelmę važiuosit, tai po dešinei prasideda tie miškai. Tai pirmiausia kampe paėjus yra tas gydytojas, paskui toliau moteris su vaikais, o vyrai dar toliau.

Alicija Žukauskaitė: O kai Chveideną nuvedė į tą mišką, ar jūs girdėjot šūvius?

Elena Rimulaitienė: Ne, nes sugrįžom į tą savo eilę.

Alicija Žukauskaitė: O jūs buvote nuėjusi prie Chveideno kapo vėliau?

Elena Rimulaitienė: Tai uogaudamos mėlynės radome mes tą jo kapelį. Lyg tvorikė užtvirta medinė tokia.

Alicija Žukauskaitė: Tai čia per karą ar po karo?

Elena Rimulaitienė: Jau po karo, sovietmečiu.

Alicija Žukauskaitė: O dabar, jei nueičiau, aš rasčiau tą kapelį?

Elena Rimulaitienė: Dabar žiema, apsnigta, sunku būtų.

Alicija Žukauskaitė: O jūs matėt, kaip Mockus ir Nekrašas grįžo iš to miško?

Elena Rimulaitienė: Nežinau, nemačiau, kiek jie ten darbavosi ir kur jie paskui nuėjo.

Alicija Žukauskaitė: Kai Chveideną vedė, koks tai buvo metų laikas?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Elena Rimulaitienė: Va dabar nedaliu pasakyt... Kai vokiečiai užėjo, koks tai buvo laikas? Vasara... Tai vasarą gal ir buvo, neišidėjau taip į galvą.

Alicija Žukauskaitė: O čia buvo rytas ar po pietų?

Elena Rimulaitienė: Kad mes stovėjom eilė, tai žinoma buvo rytas, prieš pietus galėjo būti. Stovėjom laike toj parduotuvėj prieš liginę.

Alicija Žukauskaitė: Ar tie, kurie vedė Chveideną, davė jam kokias komandas?

Elena Rimulaitienė: Nieko, jis ėjo pirmas, o tie ėjo iš paskos abudu tie vyrai.

Alicija Žukauskaitė: Ir jis žinojo, kur jam reikia eiti?

Elena Rimulaitienė: Tai turbūt, gal sakė, kur jam reikia eiti.

Alicija Žukauskaitė: Jūs minėjot, kad sušaudė moteris ir vyrus. Juos sušaudė kartu?

Elena Rimulaitienė: Į vieną duobę? Ne. Moteris su vaikais šaudė miške, kurias nušovė, kurių nenušovė, krito gyvos su vaikais į duobę. Vienu žodžiu, baisu ten buvo.

Alicija Žukauskaitė: Iš kur jūs apie tai žinojote, kad gyvus į duobę mėtė?

Elena Rimulaitienė: Taip buvo kalbama, kad šaudė, o tie mirties nebelaukė, krito į duobę iš to išgąščio.

Alicija Žukauskaitė: Ką pirmiau sušaudė – vyrus ar moteris?

Elena Rimulaitienė: Man atrodo, kad moteris pirma. Vyrus šaudė, kur tą koją mačiau, kaip sakiau. Buvo toks malūnininkas Kameneckas, jį patį paskutinį nušovė. Tai irgi kalbėjo žmonės, kad jis siūlė didelius pinigus, kad paleistų. Tai jie pasakė, bėk. Tas bėgo, ir tuo sykiu jį nušovė. Paskui nuvilko prie tų mirusių, kasė, neprikasė, tai ir paliko ta koja lauke. Man labai įspūdi paliko didelį ir valgyt negalėjau, kai aš tą koją pamačiau.

Alicija Žukauskaitė: Kiek laiko buvo praėję po šaudymo, kai jūs pamatėte tą koją?

Elena Rimulaitienė: Nežinau, sunku pasakyt... Ta koja jau tokia nuėsta... Tik žinau, kad buvau su teta. Ar mes grybavom, ar mes uogavom. Sako, einam, ką aš tau parodysiu, aš pradėjau šaukt, nerodyk, susiėmiau už galvos ir užsimerkiau iš tos baimės, paskui negalėjau valgyti pora dienų.

Alicija Žukauskaitė: Gal jūs prisimenate, kokio didumo buvo ta duobė?

Elena Rimulaitienė: Nežinau... Nepamatavau.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs girdėjote šūvius, kai šaudė vyrus ir moteris?

Elena Rimulaitienė: Negirdėjom. Tik girdėjom, kai čia mieste šaudė lietuvius, tai mes palindom po lova. O tada negirdėjome šūvių.

Alicija Žukauskaitė: Mieste šaudė lietuvius? Kur mieste šaudė lietuvius?

Elena Rimulaitienė: Čia pakrašty važiuojant į Kelmę. Nušovė vieną vokiečių, tai paskui vokiečiai gaudė, kas papuolė, ką nutvėrė, statė prie tos sienos ir tratino. Kiti žmonės gyvi krito. Parėjo tokie kaimynai aptaškyti smegenim, išlindę iš po tų mirusių. Ir jaunus, ir puikius, visus ištratino už tą vieną vokiečių.

Alicija Žukauskaitė: Kiek žuvo žmonių?

Elena Rimulaitienė: Ar 20, ar daugiau. Mes kai išgirdom, sulindom po lova, tiek mums buvo baisu.

Alicija Žukauskaitė: Ar tai buvo pavieniai šūviai, ar automatiniai?

Elena Rimulaitienė: Automatiniai. O paskui tokie kaimynai parėjo, senukai, nebe jauni, išlindę iš po tų negyvų, aptaškyti kraujais, smegenim.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėte tuos parėjusius kaimynus?

Elena Rimulaitienė: Sesuo matė, ji buvo su jų dukra draugės.

Alicija Žukauskaitė: Tai jūs pati nematėt?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Elena Rimulaitienė: Ne, tik sesuo pasakojo, baisu žiūrėt, kokie grįžo. Ir laimingi, kad gyvi grįžo.

Alicija Žukauskaitė: O kur paskui tuos lietuvius palaidojo?

Elena Rimulaitienė: Tai kiekvienas atsiėmė savo.

Alicija Žukauskaitė: Norėjau paklausti apie tą Juozą Zenzulį? Kokia jo buvo tautybė?

Elena Rimulaitienė: Žydas.

Alicija Žukauskaitė: O kodėl jis buvo Juozas?

Elena Rimulaitienė: Mama turėjo planą. Mamos brolis Atkočaitis, gyveno Rūtelių kaime.

Mama su tėvuku kai parėjo, tai mums taip ir pristatė, kad ateis į svečius Juozas, kad mes ko nors nepakalbėtumėm apie jį. Tai mes jį taip ir vadinom, o taip jis buvo Josifas. Tai jis ateidavo pas mus, po tam tikro laiko išeidavo pas kitus, ir vėl vis naktim pareidavo.

Sakydavo, atsiguli pelkėj, žiūri į dangų ir nebenori atsikelt. Pas mus buvo Velykos. Sesuo jam pasiuvo iš cukraus maišo tokius baltinius, nudažė. Jis vilkosi per tas Velykas tuos baltinius ir verkė. Sako, anksčiau apsivilkdavau šilkinius, o dabar va kokius. Žiūrim, vokietytys vaikšto automata užsikabinęs. Ten buvo tokia kalnuota vieta, kur mes gyvenom.

Tai visaip būdavo. Paguldydavom į lovą, pagalvėm apdėdavom, bet jei vokietytys, sako, tai durnas, ėjo ir nuėjo per kalnus, bet netoliese buvo tokia vieta, kur vokiečiai apsistodavo.

Man būdavo baisu, bėgdavau pas kaimyną, kad tik jų nematyčiau. Kažkur kitur jis buvo pasidėjęs daiktus. Vieną kartą nuėjo parsinešti, o tie žmonės jam davė su lopeta, sako, tu dar gyvas? Paskui jis sakydavo, jūs man būsit brangiausi žmonės. Paskui po karo jis Šiauliuose apsivedė, žmona rusė buvo, mes vieną kartą nakvojom pas juos, du berniukai buvo. Jie mus vaišino, kalbėjomės apie visus praėjusius laikus. O paskui išvažiavo į Jeruzalę. Jis davė man dokumentus, kad mes jį laikėm. Pakui aš tuos dokumentus nusiunčiau į Šiaulius, iš ten į Vilnių, turbūt, liko tam muziejuje.

Alicija Žukauskaitė: O kiek Zenzuliui buvo metų, kai pas jus gyveno?

Elena Rimulaitienė: Na, jis gal vyresnis už mano vyrą, bet jis beveik to paties amžiaus.

Vieną kartą tokia moteris atėjo. Ji buvo mūsų dėdienė. Vyras mano su tėvuku kažką darė kitam kambariui. Juozui liepėm gulėti lovoj apsiklojus pagalvėm. Ta dėdienė ėmė kaišiot visur nosį, pro duris pamatė, kad lovoj guli žmogus su juodais plaukais. Po kurio laiko iš to kambario išėjo mano vyras, jo plaukai buvo juodi. Ji sako, a, miegaliau. Ji pagalvojo, kad ten mano vyras miegojo. Ji buvo vokiečių pakalikė, jei būtų Juozą radus, būtų mus išdavus. Su tuo Juozu mes sugyvenom labai. Jo sūnus neseniai buvo atvažiavęs, pasakė, kad tėvukas jau keli metai miręs.

Alicija Žukauskaitė: Kai varė vyrus arba moters šaudyti, ar jums teko matyti?

Elena Rimulaitienė: Ne, neteko matyti.

Alicija Žukauskaitė: O kaip juos surinko iš namų?

Elena Rimulaitienė: Namas prie namo buvo, tai ar jiems sunku buvo surinkti. Tas Senzulis išliko, o daugiau nebuvo girdėt, kad kas išliktų.

Alicija Žukauskaitė: O Tytuvėnuose buvo getas?

Elena Rimulaitienė: Ne, tik jie su žvaigždėm vaikščiodavo.

Alicija Žukauskaitė: Jie gyveno namuose iki sušaudymo?

Elena Rimulaitienė: Taip. Kai užėjo vokiečiai, juos veždavo į darbą.

Alicija Žukauskaitė: Kai juos sušaudė, kas atsitiko su jų turtu?

Elena Rimulaitienė: Tai lietuviai išsinešiojo, viską vilkdavo, kas pakliuvo.

Alicija Žukauskaitė: O jums pačiai yra tekę matyti, kad kas nors neštų ką nors.

Elena Rimulaitienė: Ne, mes kitoj pusė gyvenom.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Iš kur jūs žinot, kad lietuviai šaudė?
Elena Rimulaitienė: Tai tie, kurie daktarą šaudė, lietuviai buvo, jie buvo žmonių pasmerkti kaip žydšaudžiai, ir daugiau tokių buvo...
Alicija Žukauskaitė: Gal jūs pavardes prisimenate?
Elena Rimulaitienė: Čia vyras žino, aš tikrai nežinau, reikia, kad jis pasakytų. Dabulskis, Bagdonas, Arčikas... Visi jie gyveno anoj miesto pusėj.
Alicija Žukauskaitė: Ar jums yra tekę girdėti, kad jie ką nors pasakotų, komentuotų?
Elena Rimulaitienė: Ne, kad mes su jais neturėjom jokio reikalo. Tas Mockus netoli mūsų gyveno, tai mums baisu buvo ir kalbinti jį.
Alicija Žukauskaitė: Ar jums buvo girdėtas toks terminas baltaraiščiai?
Elena Rimulaitienė: Buvo. Tai tas Bagdonas buvo baltaraištis. Jie du broliai buvo. Paskui dingo ir dingo, jie jau nebegrįžo į Lietuvą. Nežinia, kur jie dingo.
Alicija Žukauskaitė: O žydšaudžiai ir baltaraiščiai tai čia tas pats ar skiriasi?
Elena Rimulaitienė: Nežinau.
Alicija Žukauskaitė: O kodėl baltaraiščiai?
Elena Rimulaitienė: Bagdonas nešiojo baltą raištį. Ką tie raiščiai reiškė, aš nežinau.
Alicija Žukauskaitė: O kas atsitiko su žydų namais? Liko daug namų?
Elena Rimulaitienė: Daug buvo, daug liko. Kur buvo jų žiemos šulė, tai yra policija dabar. Kitus nugriovė, žmonės pasistatė naujus. Visur čia buvo žydų namai. Einant į pakalnę yra ir Senzulio namas, labai gražiai suremontavo tie žmonės. Čia buvo vien žydų namai, ir parduotuvės buvo. Žinau, kad bulkutes čia kairėje pirkdavome labai skanias, buvo batų parduotuvė, savininkas toks Hakas.
Alicija Žukauskaitė: O per karą tie namai tušti stovėjo ar kaip?
Elena Rimulaitienė: Tai gal žmonės apsigyveno? Senzulis, kai buvo atvažiavęs, kodėl jis savo namo nežiūrėjo atsiimt ar ką?
Alicija Žukauskaitė: Gal jūs daugiau pavardžių prisimenate?
Elena Rimulaitienė: Hakas, kur avalynę pardavinėjo, jo brolis buvo... Buvo viena labai graži žydelkaitė, kuri pardavinėdavo tas bulkutes. Kačkeliai tokie buvo, jų namas anoj pusėj, toks ilgas, senas, ten daug šeimų gyveno, tą vietą Kačkeline vadindavo; malūnininkas Kaminecas buvo... Ir visus nugalabijo, mažai kas gyvi išliko. Mano sesuo turėjo draugę iš Šiaulių Gocaitę, jos tėvai laikė Frenkelio fabriką. Ji su tėvu karo pradžioj pabėgo į Rusiją. Vėliau mums pasakojo, kaip jie ten vargo. Ji ir dabar Vilniuje gyvena.
Alicija Žukauskaitė: Sugrįžkime į maro metus. Ar jūs matėte, kad kai kurie lietuviai būtų praturtėję po to šaudymo, kad jų gyvenimas būtų pagerėjęs?
Elena Rimulaitienė: O kas ten juos žino, negi kas pasigirs. Nesigilinau. Aišku, kad vogti buvo ką. Gerai, kad Senzulis buvo pasidėjęs. Ir tai žmonės, matot, ką pasakė...
Dar papasakosiu vieną dalyką. Tėvukas mano nelabai buvo patenkintas. Kai užėjo rusai, ties mumis apsisotojo frontas. Mano tėvas vienam rusų karininkui pasigyrė, kad jis išlaikė žydą. O tas karininkas pats buvo žydas. Tai jis tėvukui už gerklės, sako, o kur tu dabar jį padėjai? Sako, dabar einam jo ieškot. Jeigu tu jį surasi, pristatysi, o jei ne, padėsi savo galvą. Tai mums buvo ir juokinga, ir baisu, ir tas tėvas išėjo su tuo karininku į kaimus, kur tas Senzulis prasilaikydavo. Bet jis surado jį, parsivedė, tai jie baliavojo per naktį. Tas karininkas ir Senzulis; tai laimingas buvo mūsų tėvas, kad jį surado. O ne, tai būtų galvą padėjęs.
Alicija Žukauskaitė: O kur dingo tie baltaraiščiai ar žydšaudžiai, kaip jūs sakėt?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Elena Rimulaitienė: Nekrašas, Mockus, dar toks Gečas buvo, bet kur jie išlakstė, nežinau. O tas daktaras buvo labai geras daktaras, mane lankė, pinigų neėmė. Jo žmonikę pažinojom. Jis prašė tokios akušerės, kad jo dukrytę paimtų, išgelbėtų, bet ji, bjaurybė, atsisakė.

Alicija Žukauskaitė: Ar jis buvo vaikų daktaras?

Elena Rimulaitienė: Visų daktaras. Gyveno va tam name.

Alicija Žukauskaitė: Ar jis buvo vienintelis daktaras Tytuvėnuose?

Elena Rimulaitienė: Jo, vienintelis. Jo neliko, tai kitas buvo, bet jau ne žydas, žinoma.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.